

[Indenrigsministeren.]

kunde have været sparet. Jeg vil dog paa den Foranledning, der derved er givet, sige, at selv om det forekommer mig, at den ærede Ordfører i nogen Grad misbrugte den Ros, jeg forleden Dag gav ham og Landstingets Udvalg, fortryder jeg ikke nu denne Ros. Det, der er sket ved denne Sags Behandling, er jo, at dette Lovforslag i Landstinget i afgørende Grad er ført tilbage til den Skikkelse, hvori jeg forelagde det i sin Tid i Folketinget, og hvordan i Alverden skulde jeg kunne undlade at rose Landstinget, naar det fører et Forslag tilbage til den Affattelse, som jeg har ønsket, det skulde gennemføres i? Alle ved jo, at de Ændringer, der gennemførtes i Folketinget, og hvoraf nogle nu er bortfaldet, fremkom i egentlig Forstand som Indrømmelser til den ærede Ordførers Partifæller i Folketinget. For at skabe nogenlunde Enighed om Forslaget gjorde man disse Indrømmelser til Partifæller af den ærede Ordfører, og det, jeg har udtrykt her i Tinget paa dette Omraade, har da været en varmtfølt Tak, fordi den ærede Ordfører med saa megen Elegance har formaaget at desavouere sine Partifæller i Folketinget. Derved har jeg haft Lejlighed til paa en fra alle Sider set god Maade at opnaa et bedre Resultat.

Jeg skal endnu blot tilføje, at dersom den ærede Ordførers Bemærkninger her i Dag kunde betragtes som Udtryk for, at Landstinget i den kommende Tid paa alle andre Omraader vilde indstille sig paa lige saa sikkert og fast et Samarbejde med Folketingets Regering, vilde jeg betragte det som et overordentlig værdifuldt Tilsagn og som noget, der efter min Overbevisning vilde være til overordentlig Gavn for den kommende Tids Udvikling herhjemme. Jeg kan føje til — ikke mindst med det som Baggrund, at jeg lige er kommet hjem fra en Møderække i Jylland, hvor jeg har mødt mange af den ærede Ordførers Partifæller — ikke blot for den politiske Udvikling mener jeg, det vilde være en Lykke i den kommende Tid, jeg tror ogsaa, det vilde være til Gavn for det ærede Medlems eget Parti.

Ordføreren (Rytter): Som det fremgik af de to Udvalgsmedlemmers Udtalelser, har Udvalget foretaget en meget indgaaende Drøftelse af Lovforslaget. Naar vi ikke kunde komme videre, skyldtes det jo den Stilling, man har taget i Folketinget fra alle Partiers Side. Jeg konstaterer med Glæde, at den højtærede Indenrigsminister takkede Udvalget, fordi vi har hjulpet ham

over for Folketinget, hvor jo Regeringen har Flertallet; det er os en Glæde at hjælpe Ministeren selv over for det Ting, hvor Regeringen har Flertal. Men naar Ministeren saa føjede til, at han haabede, det ogsaa vilde ske i Fremtiden, vil jeg svare: Selvfølgelig vil Landstinget altid bestræbe sig derfor, men det vil Ministeren jo ikke opleve, hvis Ministeren opnaar sit Ønske at faa Landstinget afskaffet.

Jeg skal i øvrigt ikke dvæle videre ved dette Spørgsmaal, der jo ligger lidt uden for Lægeloven; det var kun en mere spøgefuld Henvendelse til den højtærede Indenrigsminister, idet jeg haaber, at hans Udtalelser her i Tinget vil lægge et Pres paa ham, naar han i Fremtiden skal tale ved Møder ude i Landet.

Indenrigsministeren (Dahlgaard): Den ærede Ordfører maa nu ikke vente sig for meget i saa Henseende; Spørgsmaalet om Landstinget og Landstingets Gerninger vil blive afgjort efter helt andre Forhold end Lægeloven. Jeg har hermed kvitteret for den ærede Ordførers Spøgefuldhed. Men jeg skal tilføje, at der ikke har været Tale om at paakalde Landstinget mod Folketinget, som den ærede Ordfører sagde. Det er klart, at det Forslag, jeg forelagde i Folketinget, var sikret Gennemførelse der — ellers var det selvfølgelig ikke blevet forelagt. Naar det blev ændret paa mange Punkter, skyldtes det Hensynet til den ærede Ordførers Partifæller i Folketinget, og jeg synes ikke, der er nogen Grund til at bebrejde den nuværende Regering, at den har vist megen Hensynsfuldhed under de sidste 5 Aars Forhandlinger, maaske alt for stor Hensynsfuldhed.

Ordføreren (Rytter): Den højtærede Minister siger, at det skyldtes Hensynet til mit Parti i Folketinget, at Lovforslaget blev ændret derovre. Jeg troede rigtignok, at Ministeren havde Flertallet i Folketinget, og at han ikke der vilde gaa med til et Lovforslag, hvis Bestemmelser han misbilligede. En saa stor Eftergivenhed fra Regeringens Side regnede jeg ikke med. Jeg kan kun kvittere over for Ministeren ved at sige, at jeg vil haabe, han vil vise den samme Eftergivenhed over for et enkelt Parti ogsaa i Fremtiden.

Indenrigsministeren (Dahlgaard): Hver Gang den højtærede Ordfører kan give Tilsagn om, at man er rede til her at støtte Forslag, jeg forelægger, i den